

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 1705 van 14 september 2007
in de zaak X / Ite kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE WND. VOORZITTER, VAN DE Ite KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Syrische nationaliteit, op 15 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. Keymis en van attaché Van Costenoble, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoekende partij voert de schending van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag tot erkenning is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan

als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, o.c., Genève, 1992, nr. 204).

De feiten worden in de bestreden beslissing als volgt weergegeven: *“U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 augustus 1952 in de plaats Qalet El Hadi, district Al-Hasake. U bent een Aramese christen en was woonachtig in al-Qamishle. Sinds 1990 fungeerde U als vertegenwoordiger van twee maatschappijen van waterpompen in uw streek, met name de firma’s X en X. Om hun exclusieve vertegenwoordiger in al-Hasake te kunnen zijn moest U aan beiden een waarborg betalen van telkens één miljoen Syrische ponden. Bovendien moest U bij elke bestelling aan de firma X een voorschot betalen. In 1991 vernam U dat de eigenaar van X, X X, een oud officier was en associé van Rifa’at al-Assad. De leveringen vorderden traag en in 2002 had U van de firma X een totaal bedrag tegoed van 4 miljoen Syrische pond. Uw zaken begonnen iets minder te gaan en op 10 november 2002 ging U naar de hoofdzetel van het bedrijf in Damascus om een terugbetaling te eisen. Hussein ontving U in zijn kantoor maar ontkende dat hij schulden bij U had. Daarna verliet hij het kantoor. U verliet het gebouw en werd vrijwel onmiddellijk door twee onbekenden aangevallen. U kreeg een messteek in de linkerzijde en verloor het bewustzijn. U kwam weer bij in het hospitaal van Duma-Damascus, waar U zes dagen bleef. Daarna vertrok U weer naar al-Qamishle. Drie maanden later reisde U naar Tartus om er de broer en schoonvader van Hussein op te zoeken en hun bemiddeling te vragen. De mannen zeiden echter dat ze niets voor U konden doen en U moest onverrichter zake terugkeren. Op 11 januari 2004 diende U via uw advocaat X op de rechtbank van al-Qamishle klacht in tegen Hussein wegens het niet nakomen van zijn financiële verplichtingen. Op 20 januari 2004 werd U door drie agenten van de Militaire Veiligheidsdienst gearresteerd en meegenomen naar hun bureau voor ondervraging. U werd er van beschuldigd mee te werken met verboden Koerdische partijen. U werd herhaaldelijk mishandeld. Op 15 mei 2004 werd U vrijgelaten op voorwaarde dat U de autoriteiten informatie zou bezorgen over de Koerden. U achtte de situatie in Syrië te gevaarlijk voor U en hebt op 19 mei 2004 Syrië verlaten. Via Turkije bent U naar Europa gereisd. Op 27 mei 2004 hebt U in België asiel aangevraagd. De Veiligheid heeft nadien een bevelschrift opgemaakt waarin staat dat U zich op 1 juli 2004 bij hen moest melden.”*

1.1. De Commissaris-generaal besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wegens het bestaan van tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen in het relaas van de verzoekende partij die de ongeloofwaardigheid van haar relaas met zich meebrengen. De volgende tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen liggen aan de basis van de bestreden beslissing:

- De verzoekende partij zette met haar schuldenaar niets op papier over de nog te betalen vier miljoen Syrische pond.
- Zij heeft geen informatie ingewonnen over haar schuldenaar voor zij met hem zaken deed, wat in de Syrische context niet normaal is, temeer de overeenkomst over een aanzienlijk bedrag gaat.
- Zij legde tegenstrijdige verklaringen af over bij welke rechtbank haar klacht nu aanhangig is, en zij wist heel weinig over de procedure te vertellen.
- Zij legde geen documenten neer met betrekking tot de klacht.
- Haar advocaat stuurde een brief naar de Commissaris-generaal, maar de toon was ‘kortaf’, het taalgebruik was ‘niet meteen juridisch’, en hij bevestigde niet dat de verzoekende partij effectief een klacht tegen haar schuldenaar heeft ingediend.
- Zij verklaarde in dringend beroep dat zij zes à zeven maanden nadat zij in november 2002 werd neergestoken van Damascus naar Tartus ging, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat het slechts drie maanden nadien was.

1.2.1. De raadsman van de verzoekende partij heeft bevestigd dat zij verschillende zaken heeft lopen. Volgens de verzoekende partij kan er niet verwacht worden dat zij, als zakenman, al haar zaken mee opvolgt. Dat is immers de taak van haar raadsman. Bovendien is de verzoekende partij geen jurist.

1.2.2. Dat de verzoekende partij klacht neerlegde blijkt ondermeer uit haar boekhouding. Het is echter evident dat men deze niet meeneemt wanneer men op de vlucht slaat. Uiteraard heeft haar raadsman een dossier en stukken samengesteld die de eisen van zijn cliënt bewijzen. De verzoekende partij heeft er steeds op gewezen dat het moeilijk was voor haar om aan stukken te geraken omdat:

- haar zonen inmiddels ook gevlucht waren, haar dochter was uitgehuwelijkt, en haar vrouw was overleden.
- haar advocaat en iedereen in Syrië schrik heeft om te praten of stukken over te maken uit vrees voor represailles van de geheime dienst. Dit blijkt ook uit de verklaring van haar advocaat.

Men kan het de verzoekende partij niet aanrekenen niet meer bewijzen op te vragen, omdat zij deze personen dan in gevaar brengt.

De Commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing toe dat er sterke controle is van de briefwisseling in Syrië, maar stelt dat dit niet zo is juist over de grens in Turkije. Misschien is dit in het verleden zo geweest, maar thans wordt de briefwisseling juist over de grens in Turkije ook streng gecontroleerd.

De verzoekende partij brengt de volgende stukken aan die haar relaas bevestigen, namelijk:

- dat zij in de gevangenis heeft gezeten.
- dat zij door de veiligheidsdiensten werd vervolgd.
- dat zij procedures voor de rechtbank hangende had m.b.t. invorderingen en gelden.

1.2.3. De verzoekende partij stelt dat de christenen niet op systematische wijze vervolgd worden door de regeringspartijen. Wel is het zo dat de regerende Ba'ath partij geen bescherming biedt wanneer er problemen opduiken tussen een aanhanger van El al-Assad en een christen.

1.3.1. De Raad stelt vast dat de hierboven door de Commissaris-generaal weergegeven tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen correct zijn weergegeven en steun vinden in het administratief dossier.

1.3.2. Van de verzoekende partij kan wel degelijk verwacht worden dat zij haar zaak met betrekking tot de eis tot betaling van de vier miljoen Syrische pond opvolgt. Het raakt immers de kern van haar asielrelaas. De verklaring dat de verzoekende partij geen jurist maar wel zakenman is en het opvolgen van de zaken de taak is van haar raadsman volstaat niet om haar gebrekkige kennis over de stand van de procedure en over de zaak zelf te verklaren.

1.3.3. De verzoekende partij brengt geen enkel document bij dat haar klacht voor de rechtbank bewijst. Ook van de vlucht van haar zonen, het huwelijk van haar dochter, en de dood van haar vrouw brengt zij geen enkel bewijs bij. Zij brengt daarenboven geen enkel element aan dat er op wijst dat zij deze personen in gevaar zou brengen moest zij meer bewijzen opvragen.

Evenmin wordt zelfs het bestaan van een overeenkomst met een El al-Assat aanhanger aangetoond.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als zakenman niet aan de nodige documenten kan geraken die haar relaas staven, temeer zij wel in staat is een antwoord van haar advocaat te ontvangen zonder evenwel een nuttig bewijsstuk. Zij stelt dat de documenten ook niet van juist over de Turkse grens kunnen verstuurd worden, omdat thans ook daar de briefwisseling gecontroleerd wordt. Zij toont deze bewering niet aan.

1.3.4. De verzoekende partij legt kopies neer van haar identiteitskaart, een oproepingsbevel, een brief van een priester, en een brief van haar advocaat. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopies, omdat deze gemakkelijk te vervalsen zijn (R. v. St., nr. 133.135, 25 juni 2004).

1.3.5. De verzoekende partij geeft geen verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen aangaande haar vertrek van Damascus naar Tartus. In dringend beroep verklaarde zij immers dat zij zes à zeven maanden nadat zij in november 2002 werd neergestoken van Damascus naar Tartus ging, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat het slechts drie maanden nadien was.

1.3.6. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat Aramese Christenen niet worden beschermd door de Syrische overheid. Daarenboven wordt deze stelling tegengesproken door objectieve informatie (Ministerie van Buitenlandse zaken Nederland, Directie Personenverkeer, migratie en vreemdelingenzaken, afdeling Asiel en migratie, "Algemeen ambtsbericht Syrië, juni 2003, Den Haag, p 37-41; Ministerie van Buitenlandse zaken Nederland, Directie Personenverkeer, migratie en vreemdelingenzaken, afdeling Asiel en migratie, "Algemeen ambtsbericht Syrië, augustus 2006", Den Haag, p 33-34) .

1.3.7. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partij faalt hierin.

Het middel is ongegrond.

2.1. De verzoekende partij vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 1, A van het Anti-folterverdrag en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De verzoekende partij stelt dat niet kan ontkend worden dat zij in het verleden reeds onrechtmatig is aangehouden en gefolterd.

2.2. De Raad is niet bevoegd om de toepassing van artikel 1.A. van het Anti-folterverdrag te beoordelen.

2.3. De verzoekende partij toont niet aan dat zij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Syrië.

Zij maakt niet aannemelijk dat zij een reëel risico op doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2,

a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt bij terugkeer naar Syrië. Het asielrelaas van de verzoekende partij is immers niet aannemelijk en er worden geen andere feiten bijgebracht.

De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij in Syrië een ernstige bedreiging van het leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict vreest. Uit objectieve bronnen blijkt overigens niet dat er in Syrië een binnenlands of internationaal gewapend conflict plaatsvindt.

Aan de wettelijke voorwaarden voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd niet voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS.

M. BEELEN.